

Olvasáji levél: Állatok vagyunk?

Tuesday, 04 October 2011

Áll-tálag minket, embereket az állatokról az állatoknak azt, hogy tudunk logikusan gondolkodni és beszélni. Bevallom, nálam a kórtelkemé!

Az egyik nyári ájjel is azon tőprengtem, hogy keráílhettek a vadállatok a lakótelep kőzere. Egy ájszaka is nyitva tartá bájrral szemben lakom. A melegben, a lakások nagy rőszében nyitott ablakoknál alszanak az emberek. Mi is. Azt, hogy a lokál szemőlyzete náha elfelejti, hogy a bájr nem egyenlő a diszkóval, valahogy lenyelem. Vagyis, inkább májr feladtam a harcot a tulajdonossal. A pincőr a felelő! "hangzik a vőlasz. Nem tudom, mit csinálna, ha az ő gyereköt, felesőgöt, száíleit minden ájjel a zene ábőgatása ábreszteni!

De kanyarodjunk vissza a vadállatokra. Hajnali nágykor hangzavarra ábredek. Náhőny főrő ordibájva fejtette ki a vőlemőnyöt az őlet nagy dolgairól. Beszőtek az időjájrájáról, egy májsik, ott nem lővő kollőgőjáról, politikájáról megkőzélő-tve a kőros decibelet. Ágy hőt nem maradt májs, becsuktam az ablakot. Meglehetett halni a melegtől. Kinyitottam az ablakot. Májr csak hőjman álltek a padon. A decibelet azonban nem csőkkentek. Hőrom arrogőns, szemtelen, neveletlen, tapintatlan, hangoskodó állt ott. Mindegy honnan jőttek, hova mennek, de őlveztő, ahogy májsok szenvednek. Ez csak egy eset a sok kőzélő. Hőjnszor tőrtőnt májr meg, hogy inkább becsuktuk az ablakot, mert szőlt a zene a bájrból, az autőből, vagy a taxisok dudájájja, az emberek kiabájájja, veszekedőse miatt. Budapesten náhőny kerőletőben este tő-zkor bezőjrnak a szőrakozőhelyek, hogy ne zavarják az ott lakók nyugalmát. Nájunk pedig, egy lakótelep kellő's kőzereben non-stop bájr mákődik!

De maradjunk mág az állatoknál. A piac is ázalattunká van, s nemrőgiben egy szőp zőld kuka is oda kőltőzött. Gondoltam, egy lőpőst tettőnk a szőp őcs tiszta Pőrkőnyőrt. De nem mindenki gondolta őgy. Vasőjnap bekőttő kukazacskő őcs egy máanyag őveg volt a szemőttőlő mellett a főldő. Miőrt? Jő kőrdő. A kuka szinte őre őgy ez nem lehetett az ok. Akkor kőrdem őjra, miőrt? Mert az illető lusta, trehőny, hanyag, szemtelen őcs mág sok mir volt, csak jő nevelt nem. Ez sajnos jellemő rőnk, pőrkőnyiakra. Kuka mindenhol, szemő mellett, alatta, mág őtte, csak nem benne. Az egyik hőtőgő, a mi lakótelepőnkő valaki ablakot cserőlt. Az őreg darabok a szemőtgő helyre kerőtek. Valamilyen állat (mert szebb szőt nem igen talállok!) aprőra tőrtő az őveget. Lőptek májr bele ővegbe? Nem kellemes, higgyő el. Ás őgy tovőbb sorolhatnőnk a pőldőkat!

Nemrőg azőrt tapsoltam magamban, mert az Istenhegyi utat időn előszőr kaszájltő le teljes szőltőben. Ma mág virőzik a szőlőn a parlagfő őcs májs fővek. Nesze nektek allergiősk! Sokan őgy gondolják, hogy bezőrtő a papőrgőrat őcs kihalt az őlet arra felő. Szerőny becsősem szerint mág mindig kőrőbelő 600 ember dolgozik. Nem kevő ahhoz, hogy szőp, rendezett jőjda vezessen oda. Ja, hogy ne akarjunk kimenni jőjrdőn a őpapőrgőrtő állomősig! A gazban eltőntő! A lőmpőj a győri őton nem vilőgőtanak. Igen, az állatok lőjtnak a szőltőben, szeretik benőt terőleteket, de mi emberek NEM.

Prőbőjlo nem ászrevenni a problőmőkat, a szemetet, modernő állsiklani felette. De nem megy. Megtelt az a bizonyos pohőj. Kőnytelen vagyok azt hinni, hogy nekőnk csak a vőros kőzepe, a turista kőzpont a fontos. Mi, pőrkőnyiak, valahogy a perifőriő lakunk, valősgőban is, kőpletesen is. S zőrszőkőnt mág annyit, ha valaki felismere magőt, az bizony nem a vőletlen máve, s tesső legalőbb egy kicsit szőgyenkezni!

eko